

כניסת השבת 19:31
צאת השבת 20:34

עלון מורה

סיפורים מחזקים

נִקְמָלוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וְאַנְשֵׁים מִבְּנֵי-יִשְׂרָאֵל

גם בימינו יש לא מעט אנשים שקמים על 'משה ובני ישראל' ומנסים בכל הכח, בזריעת תרעלה, שטיפות מוח, להראות כביכול שהתורה חלילה, לא נכונה, לא מתאימה לזמנינו וכמו קרח ועדתו מתנשאים על בני התורה ומנסים לשתול במלוא המרץ, ספקות במתחזקים וחוזרים בתשובה.

בחור צעיר מאשדוד התחזק, אבל לא הרגיש הרגשה כמו שמספרים אחרים, אש תורה והתלהבות, כל עצמותי תאמרנה וכו' 'לא יודע, אני מניח תפילין כי צריך, אבל לא מרגיש כלום' אמר, אבל הרב הרגיע אותו, ואמר לו 'תמשיך להניח תפילין וגם מתוך שלא לשמה יבוא לשמה' 'כן אני מניח כבר שנתיים ולא מרגיש כלום!'

אותו בחור הלך לסופר סת"ם ובקש ממנו לבדוק את התפילין, שאל אותו הסופר סת"ם, אם קנה את זה ממקום טוב וכשר? מאיש ירא שמים? 'כן' השיב אותו בחור 'אם ככה אין מה לבדוק, תפילין חדשות, אפשר לבדוק אחרי 5 שנים' 'לא, לא, לא' אני רוצה שתבדוק את התפילין שלי' 'בשמחה הייתי בודק, אבל יש לי 20-30 דקות אני קצת ממהר' 'אין בעיה תבדוק בינתיים'

פתח הסופר תפילין של ראש ואמר 'פרשיות של ראש נראות לי בסדר גמור' 'תבדוק, תבדוק טוב, אני אומר לך, אני מרגיש הן פסולות' והסופר סת"ם בדק פעם פעמיים ופתאום אמר לבחור 'וואלה אתה צודק! יש פה שתי אותיות דבוקות, התפילין פסולות!' והבחור אמר לסופר 'עזוב את הראש, אני מרגיש בלב, הלב שלי קר כשאני מניח תפילין, פתח את התפילין של היד' 'חמודי, אין לי זמן' 'אין בעיה פתח את התפילין ואבוא מאוחר יותר, אני רוצה שתבדוק את כל אותיות ל' שיש בפרשיות' 'למה? מה יש באות ל'?' 'כי אני מרגיש בלב, כשאני אני מניח תפילין, אני לא מרגיש כלום, קר כקרח, תבדוק בבקשה את כל אותיות למד'

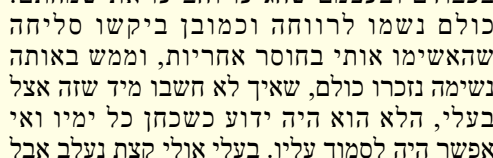
עברו כמה שעות והסופר סת"ם חזר לעבודתו ועבר על התפילין של הבחור ואחרי כן התקשר אליו ואמר: 'תקשיב לי טוב, תפילין של היד פסולות, פעמיים במילה לבבכם, האות למד פסולה, לכן צדקת, אתה מקיים את המצווה, מניח תפילין, אבל לא מרגיש כלום, קרירות מוחלטת!'

ולכן בימינו, גם אם משהו לא עובד, לא לתלות זאת בתורה חלילה, כמו שמנסים כל מיני "קורחים" גם היום, השכם וערב, אלא צריך לבדוק ולהגיע עד לשורש, לברר, עד שנגיע לאמת כפי שכתוב בתורה.

לפני כשלושים שנה התקיימה חתונה כשהסבתא של החתן העניקה מתנה - טבעת יהלום יקרת ערך. הכלה ענדה את הטבעת ביחד עם טבעת הנישואים והסבתא דאגה שכולם ידעו על המתנה היקרה. עברו כשבועיים מהחתונה והחתן והכלה טיילו בסביבת ביתם ולפתע הבחינו שהטבעת לא נמצאת על האצבע. הם חפשו וחפשו אך לשוא וכשפגשו את בני משפחת החתן וספרו על האובדן כולם כעסו על הכלה ועל חוסר

האחריות שלה. ומאז אותו היום הכלה הפכה לשנואה ומושמצת וכל נסיון של החתן להגן על אשתו הפך מיד לריב, אח אחד שלו גם ניתק את קשריו עמו. יחד עם הטבעת אבדה כל ההערכה והאהבה שחשו בני משפחת החתן לכלה.

ונהגה הגיע ראש השנה והבעל נגש לארון כדי למדוד את הפראק, וכשהכניס את היד לכיס גילה שם את הטבעת. ספרה הכלה: ישבנו זה מול זה ואני פשוט בכיתי. מהתרגשות ואולי מהמתח שפתאום נפרק לו ממני. הוא התקשר מיד לאימא שלו והודיע על מציאת הטבעת ואז החלה עלייה לרגל אלינו הביתה ההורים שלו והאחים שלו שבחנו את הטבעת, ולבסוף הסבתא והסבא בכבודם ובעצמם שהגיעו והביעו את שמחתם. כולם נשמו לרווחה וכמובן ביקשו סליחה שהאשימו אותי בחוסר אחריות, וממש באותה נשימה נזכרו כולם, שאיך לא חשבו מיד שזה אצל בעלי, הלא הוא היה ידוע כשכחן כל ימיו ואי אפשר היה לסמוך עליו. בעלי אולי קצת נעלב אבל השמחה על מציאת הטבעת איזנה אותו. מרגע זה ואילך, עד היום הזה, הפכתי למלכה של המשפחה. כולם הבינו שטעו, ואני בן אדם אחראי שמעולם לא איבד דבר. אני הרגשתי בשמים כי פתאום נחתו עלי טונות של אהבה והתנצלויות שבכל חיי לא קיבלתי. ובעלי, גם אם קצת נפגע מהאשמה שהוטלה עליו הוא די שמח בשבילי, מה עוד שהוא הרוויח אישה מרוצה ושמחה בחלקה, אווירה טובה ולשלום בית בינינו למשך כל החיים. אבל הסיפור עדיין לא נגמר. בכל הזדמנות הייתי עוקצת אותו עם הטבעת הזו. אם זה היה בכסף שהעדפתי שלא יחזיק אצלו בסכומים גבוהים ואם בסתם דברים שצריך לסמוך על משהו. הייתי אומרת לו "עדיף שתיתן לו שמישהו אחר ייקח את זה, אתה יודע, שלא יאבד בארגז חול" המילה "ארגז חול" הפכה לאיזה מטבע לשון בינינו שבה הייתי משתמשת כדי לרמז לו. אני נורא מתביישת לספר את זה אבל אני חושבת שהרבה אנשים משתמשים בכל מיני חולשות כדי לפגוע באנשים היקרים להם, ולצער עשיתי את זה. בעלי סבל בשקט ולא התלונן. היו פעמים שראיתי כאב על פניו בשעה שאמרתי לו והייתי מתחרטת ומפייסת אותו אבל מלבד זאת הוא כמעט ולא התלונן. החיים שלנו עברו בסדר. נולדו לנו שבעה ילדים מקסימים וטובים שאוהבים את ההורים שלהם ומכבדים אותם. כולם גדלו וידעו בעל פה את הסיפור על הטבעת שכולם חשבו שאימא איבדה והתברר שאבא המפוזר שכח בפראק שלו.

עברו 15 שנים. הטבעת עדיין שמשה אותי בשמחות רציניות וזיכחה אותי במחמאות. אך יום אחד עלתה לי מחשבה להחליף את הטבעת בתכשיטים אחרים. רציתי לעשות זאת כהפתעה לבעלי ופנתי לחותנת כדי שתספר לי היכן הייתה סבתא קונה את התכשיטים. היא אמרה לי את השם של הסוחר - תכשיטן ידוע, ואני הלכתי אליו בהזדמנות הראשונה, הגשתי לו את הטבעת ואמרתי לו 'היא נקנתה אצלך ואני רוצה שתעריך

לי אותה' הוא בחן את הטבעת והשמיע שריקת התפעלות ואמר 'זה יהלום יפה ומקסים הוא עולה המון כסף, יותר מששת אלפים דולר ולא איכפת לי להחליף אותו במה שתרצי, אבל רק סתם כך בשביל ההשכלה - היא לא נקנתה אצלי' אני אומרת לו 'מה לא נקנה אצלך?' וכאן נקבתי בשמה של הסבתא. הוא אמר 'נכון, היא באמת נהגה לקנות אצלי את כל התכשיטים אבל תכשיט כזה בחיים לא מכרתי, כנראה את זה היא קנתה במקום אחר' הגעתי הביתה והחלטתי לחפש קצת בתיבת התכשיטים, שם בתחתית כפולה היו כל מיני מסמכים ותעודות של התכשיטים. חיפשתי את התעודה של התכשיט הספציפי הזה, וגיליתי אותה עד מהרה. התכשיט באמת לא נקנה אצל אותו הסוחר אלא בחנות מפורסמת ויוקרתית. המחיר אכן היה 5000 דולר והבנתי פרט נוסף שכנראה המחיר עלה מאז עם השנים.

אבל אז, לפתע משך את עיני משהו שאולי הייתי מפספסת אותו. המתנתי שבעלי יחזור מעבודתו. ליבי דפק כמו מכונה, הוא הגיע, סיפרתי לו שחשבתי להחליף את הטבעת ושהלכתי לסוחר התכשיטים שסבתא הייתה רוכשת אצלו והוא אמר שהתכשיט שווה 6000 דולר. 'יופי' אמר בעלי 'הרווחנו' 'כן' אמרתי 'אבל הסוחר אמר שלא הוא מכר אותו. התכשיט נקנה במקום אחר' 'נו, יכול להיות' אמר בעלי. 'אתה אומר לי שיכול להיות שהסבתא קנתה דווקא את התכשיט שלי במקום אחר?' 'מה הבעיה שלך?' הוא שאל, ודמעות החלו לזלוג מעיני 'הבעיה' אני אומר לך מה הבעיה שלי? אמרתי, שבמשך חמש עשרה שנה אני לא משערת איזה בעל נפלא וטוב לב יש לי, שבכלל לא מגיע לי. עשית את זה בצורה הכי מקסימה ונפלאה שאפשר, אני איבדתי את הטבעת ואתה הלכת בשקט, לא יודעת איך עשית את זה, לקחת הלוואות וקנית לי...טבעת חדשה, לא אל תתחמק, אמנם עשית את זה בצורה הכי אלגנטית וחלקה שניתן, מצאת את אותה הטבעת בדיוק, וגם באותו מחיר, אבל דבר אחד שכחת... את ה... 'תאריך' וכאן הנחתי מול עיניו את המסמך עם תאריך הקנייה, 'ד אלול, אולי אתה שכחת אבל אני עדיין זוכרת שהתחתנו בט' סיוון, סבתא שלך קנתה את הטבעת עוד לפני החתונה, כך שבכל מקרה הטבעת הזו נקנתה לפחות ארבעה חדשים אחרי שקיבלתי את המקורית.

'התאריך הסגיר אותך' אמרתי לו ופרצתי בבכי תמרורים. קשה לי לתאר את המחשבות שעברו לי בראש, איזה צעיר שלוקח על עצמו הלוואה של 5000 דולר כדי לגרום למשפחתו להאמין ש הוא אשם בכל הסיפור, ידעתי שאני האישה הראשונה שקבלה מתנה כזו. אני לא מתכוננת לטבעת אלא לחמש עשרה שנים של אשמה שהועברה ממני אליו, ועוד איך הועברה?

עד היום אני מתכוונת כשאני נזכרת עד כמה פגעתי בו בדיוק בנקודה שאסור היה לי לפגוע, בדיוק בנקודה שהוא הכי גדול בה, הוא ישב וספר לי את כל התלאות שעברו עליו כדי לשלם את הכסף, הוא הסביר שהבין שלא יוכל לנקות את האווירה ביני לבין משפחתו, אלא אם יאמינו, שאני לא זו שאבדה את הטבעת, לקח לו שנים להחזיר את ההלוואה ובעיקר היה קשה לעשות זאת עם ההשתלחיות שלי אבל דווקא הן היו מזכירות לו את מה שהרוויח - אישה שמחה, שקט נפשי ושלוש בית, לכאורה, זהו סיפור על טבעת יהלום, אבל באמת, זהו סיפור על לב שכולו זהב.

באחד מכפרי אירופה, חי איש ירא

אלוקים בשם רבי ישראל, ולו היו שני ילדים קטנים ואשתו היתה הרה בשלישית, אותו רבי ישראל היה חוכר פונדק דרכים

מהדוכס והיה משלם שנה מראש, ושנה אחת ירד מנכסיו ולא היה לו דרך לשלם לדוכס ויתרה מזאת לא נשאר לו מה לאכול ובקש ארכה מהדוכס, ואחרי הארכה בא הדוכס לגבות את החוב ולא יכול היה לשלם, הורה הדוכס להשליך את כל המשפחה לבור ענק וזה היה בחודש שבט בשיא השלג, ואפילו מעיל לא היה להם ופעם ביום היו מביאים להם לחם יבש ומים, גויים אכזרים שרצו רק לראות במיתתם!

מעל הבור היו שני שומרים גויים לקש ואיוואן, לקש היה שונא ישראל, ולאיוואן היה לב רחמן, ובכל פעם שהיה שומע את בכיותיהם, היה בוכה עמם. רצה מאד לעזור להם, אבל לא ידע איך? הרי אם יעשה כן ירגעהו הדוכס. יום אחד הביא לרבי ישראל בקבוק שכר של הגויים ואמר שיבקש במשמרת של לקש, מעיל תמורת משקה מיוחד זה, וכך היה, כשבא לקש לשמור על הבור, קרא לו רבי ישראל ואמר שיש בידו משקה פלוגי ולקש שהיה מכור לטיפה המרה, התלהב והסכים, הוא שלשל חבל לתוך הבור אל רבי ישראל שנתן לו בקבוק, אבל באותו בקבוק שם איוואן סם וברגע ששתה לקש מהבקבוק מת במקום! וכל העת איוואן הסתתר במחבוא וכשמת לקש, מהר להגיע לשלשל את החבל ולהעלות חיש את רבי ישראל ומשפחתו והם עלו למעלה בחושך מצרים ורצו אל הלא נודע העקר לברוח כמה שיותר מהר מאימת הדוכס האכזר, איוואן נתן להם את עגלתו והם נסעו בעלטה מוחלטת, מרוב הפחד שלא יתפסו, שכחו את הילד הקטן בבור!

בבוקר שבאו ומצאו את לקש, הבינו שכשל בתפקידו ובגללו ברחו המשפחה הכלואה בבור. איוואן שלא היו לו ילדים

בקש מהדוכס שהוא רוצה לקחת את הילד אליו והדוכס הסכים. איוואן גידלו כבנו שלו ובגיל חמש שלח אותו לבית ספר ולמד שם את כל מה שלומדים הגויים.

כשהגיע לגיל עשר היה בוכה בלי הפסקה ואמו ניסתה להרגיעו, אבל הוא ספר שהוא כל הזמן חולם איזה חלום שהוא יהודי ונמצא עם הוריו באיזה בור ענק ובוכים כל הזמן! והמשיך לומר שהוא לא יכול להרגע עד שלא ימצא את הוריו.

ואיוואן הלב שלו יצא אל הילד וספר לו שהוא יהודי ומה שקרה שם בבור ואיך הציל אותו, ולקח אותו בלילה לאיזה יער והעבירו את הגבול ולפני שנפרד ממנו אמר: 'אם אתה מחפש את הורייך, לך מכאן, כי כאן עזבתי את הורייך, אחר שהברחתי אותם מן הבור.'

לאחר שנפרד הילד, התחיל ללכת, אבל הוא רק בן עשר ונפל עליו פחד התחיל לבכות, ועבר שם עגלון יהודי מזלוטשוב ושאל אותו מי הוא? ומה עושה כאן? וספר לו הילד מה שעבר עליו והעגלון היהודי לקח אותו לרבי יחיאל מיכל והרב שמח לאמצו ולימד אותו משניות ותנ"ך ושהגיע לגיל 13 כבר היה בקיא ברוב השי"ס והמשיך הרב ללמד אותו סודות תורה וכולם התפעלו מחריפותו וזכות שכלו.

כשהיה בן 17 אמר לו הרב המאמץ שהוא צריך לצאת לגולה, כי עוד שנתיים ב"ה יתחתן וצריך לכפר על כל התקופה שחי אצל גויים ואכל מאכלות אסורות, כדי שיגיע תחת החופה שהוא נקי לגמרי! וכששמע הנער הצטער מאד ובכה, כי לא רצה לעזוב את אביו הרב המאמץ שנקשרה נפשו בנפשו, אבל אביו המאמץ חבק אותו והרגיעו באומרו, שלא ידאג כלל, כי זה דבר טוב עבורו ואם יעשה כדבריו, תצמח תועלת גדולה ונחת תשרה במעונו כל ימי חייו. והרב נתן לו טלית קטן והצמיד אליה פתק ואמר שכל עוד הוא מסתובב בגולה במשך כל השנה, בל יפתח את הפתק! ובסוף השנה אמר הרב 'תבוא למקום שיאהבו אותך ולא יתנו לך לצאת מביתם, עד כדי כך שירצו לחתן אותך עם בתם, וכשתגיע עת החופה, תפתח את הפתק ותדע את הסוד שכתוב בו.'

והרב והנער נפרדו בדמעות, והנער עבר שנה קשה מאד עם יסורים כבירים וכל בגדיו היו בלויים וקרועים ולא יכול עוד לסבול את סבל הגלות ונעשה חולה והגיע לכפר אחד והיה כבר בסכנת נפש ממש ונפל בסמוך לדלת איזה בית ובעל הבית הכניס אותו לביתו והשיב את רוחו, הלבישו, האכילו ונתן לו מיטה מיוחדת עד שנתיישרה דעתו. וממיתת חוליו שמע קול שני ילדים לומדים גמרא וגם שמע שהיו די טובים, אבל היו להם כמה טעויות פה ושם, אז הוא קם מהמיטה, הלך אל הילדים והתחיל לומר להם ותקן

את הטעויות והם התלהבו ושאלו שאלות והוא ענה להם ואחר כך בא האברך שהיה מלמד את הילדים והם ספרו לו וראה שהוא חכם עצום ולמדו ארבעתם והשמועה עשתה לה כנפיים אודות הבחור החכם וגם רב העיר רצה לפגוש אותו.

וכשהגיע הבחור לרב העיר, נכנס איתו לדברי תורה וראה שהוא חריף באופן מיוחד וספר לבחור שהוא איש עשיר מאד ויש לו רק בת יחידה אחת ואמר שהוא חושב שהיה נכון, שיקח את בתו לאשה ומבחינה כלכלית לא יחסר להם דבר.

וכשחזר לבית מארחיו וספר להם על ההצעה שקבל מהרבך התעצב בעל הבית ואמר לו, שיש לו זכות ראשונים, כי מן השמים הזדמן ובא לביתו ועוד רגע קט כבר היה מת והוא היצילו ועשה עמו חסד גדול ולכן גם הוא צריך לעשות עמו חסד ולשאת את בתו וכי כבוד הרב לא חסר לו בחורי ישיבות מובחרים.

והבחור קבל את דברי מארחו והם קבעו חופה והכל היה מוכן ושמחה גדולה שרתה שם בכל יום. וביום החתונה הגיע גם רב העיר בעל כרחו לסדר החופה והקידושין והבחור החתן לא הרגיש בנוח, ותוך כדי השמחה וההרהורים, נזכר שקבל מרבו פתק, לפתוח רק ביום החתונה, וממש דקות לפני שהוא הופך להיות אדם נשוי, רגע לפני, פתח את הפתק וקרא את מה שרבו כתב 'היתכן שאח ישא את אחותו?' והראה את זה לרב המקדש שהתחיל לחקור אותו והבחור ענה שהוא לא זוכר כלום, רק זוכר מעין חלום, שהיה עם הוריו באיזה בור ענק והוריו ברחו והוא ילד קטן מאד והשאירו אותו עם איזה ערל אחד ושמו איוואן, ויהי כשמוע אבי הכלה המארח את השם איוואן ואת הסיפור התעלף ונעשתה בהלה גדולה עד שהשיבו את רוחו וקם אבי החתן המארח הוא ואשתו ונשקו את החתן שהתברר שהוא בנם,

והרב שמח שלא נעשתה תקלה על ידו וחיתן בטעות אח ואחות! ושאל את החתן מי כתב לו את הפתק? והשיב רבי יחיאל מיכל מזלוטשוב, ותיכף פקדו להביא את בת הרב לחופה ונעשתה שמחה גדולה, כי הרב המקדש הרי רצה אותו מאד לבתו, וכן המארח רבי ישראל ואשתו קבלו את בנם בחזרה וגם זכו לחתנו, ענבי הגפן בענבי הגפן! ישתבח שמו!

ויחוסו של רבי יחיאל מיכל מזלוטשוב הוא מרש"י הצדיק ומדוד המלך ואומרים עליו ש-72 דורות לא פסקה רוח הקודש מאבותיו, כונה 'המגיד מזלוטשוב' וכשהתמנה רבי זלמן שניאור מלאדי מייסדת חסידות חב"ד, הבין שכדי לשמש כאדמו"ר צריך גם להשתמש במפותים וזאת למד מרבי יחיאל מיכל.

סושי

יש שחושבים בטעות, שהמאכל "סושי", כאשר רואים את הגוי שמכין אותו, ורואים שכל המוצרים נראים כשרים, אין בו איסור.

ובפרט שיש סושי שהדג שבתוכו אינו מבושל כלל.

אך יש לדעת, שדוקא לגבי "סושי", מן הראוי להקפיד מאד מאד על כשרות מהודרת, וזאת משום שעלי האצה שמצפים בהם את הסושי, אם אינם עומדים תחת כשרות מעולה, יש בהם בוודאות שרצים רבים קטנים ששקועים בתוכם, ובתוכם מיני שרימפס ושאר חיות הים, שגודלם הוא כגודל נמלה, וכמעט שאי אפשר להבחין בהם, ויש באכילת כל אחד מהם איסור גדול!

מלבד זה, במאכל הסושי יכולות להיות עוד בעיות כשרות רבות, גם בכשרות הדג ושאר המוצרים.

ולכן חובה קדושה להקפיד מאד, שלא לאכול סושי, אלא אם נעשה בכשרות מעולה. וגם עלי אצה שקונים כדי לעשות סושי בבית, יש לקנות אך ורק תחת כשרות רצינית.

והבד"ץ של העדה החרדית, נותנים כשרות לעלי אצה שמוצרים ביפן, ועליהם אפשר לסמוך. ושומע לנו ישכון בטח.

העלון לזיווג הגון לרות הודיה ורינה ומשיח בני אלנה לאה ולשרית בת חנה וליוסף וחביבית בני יענה וללאה בת אהובה ולדנה בת הילית ולרפואת הרב דב הכהן קוק בן שושנה ורחל בת חבובה ומשה בן אסתר ואביבית בת רחל ודודתן אלחנן בן רחל ויחזקאל ידידיה בן נחמה שיינדל וחביבה בת נעמה ורונו בן שושנה ור' יהודה בן אסתר **ולעילוי משמת** שמואל בן שרה וזהבה בת זכיה וסימי בת מרים וציון בן רחמים ומונס חנה ויעקב בן רותי ולאה בת רבקה ויעקב בן חנום ואדיר בן לאה וברוך בן חבובה ודליה בת חבובה ויהודה בן חבובה וזכי בן חנה ואסתר פריידה בת פאבל ולאה בת דבורה.